

Sygn. akt II CSK 100/13

POSTANOWIENIE

Dnia 12 września 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Kozłowska

w sprawie z wniosku J. W.

przy uczestnictwie L. W.

o podział majątku wspólnego,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 12 września 2013 r.,

na skutek skargi kasacyjnej uczestnika postępowania

od postanowienia Sądu Okręgowego w K.

z dnia 21 września 2012 r., sygn. akt I [...]Ca [...],

1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,

**2. orzeczenie o kosztach postępowania kasacyjnego
pozostawia do rozstrzygnięcia Sądowi pierwszej instancji w
orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.**

UZASADNIENIE

W sprawie z wniosku J. W. z udziałem L. W. o podział majątku wspólnego, Sąd Okręgowy w K. postanowieniem z dnia 21 września 2012 r. oddalił apelację uczestnika od postanowienia wstępnego Sądu Rejonowego w K. z dnia 24 maja 2012 r. oddalającego wniosek uczestnika o ustalenie nierównych udziałów w majątku wspólnym.

W skardze kasacyjnej od tego postanowienia uczestnik zarzucił naruszenie prawa materialnego, to jest art. 43 § 2 i art. 23 k.r.o. oraz art. 5 k.c. We wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania skarżący sformułował dwa zagadnienie prawne, których celem ma być wyjaśnienie, „czy kilkuletnia separacja faktyczna obojga małżonków, w omawianym przypadku trwająca kilka lat, w trakcie której wyłącznie jedno z nich (uczestnik postępowania L. W.) przyczyniło się do powstania najbardziej wartościowego składnika tego majątku – budynków mieszkalnego i gospodarczego na nieruchomości stanowiącej jego majątek osobisty, może stanowić ważny powód ustalenia nierównych udziałów w majątku wspólnym w rozumieniu art. 43 § 2 k.r.o.” oraz, „czy sytuacja, gdy podstawowy i najbardziej wartościowy składnik majątku wspólnego (...) został wybudowany przez uczestnika postępowania własnym staraniem, może stanowić okoliczność sprzeciwiającą się z punktu widzenia zasad współżycia społecznego przyznaniu drugiemu z małżonków (wnioskodawczyni) korzyści z tej części majątku wspólnego, do powstania której ten małżonek nie przyczynił się”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Dokonywana w toku postępowania kasacyjnego ocena skarg kasacyjnych w ramach tzw. przedsądu ma na celu wybór takich spraw, które powinny zostać rozpoznane ze względu na interes publiczny. Rozwiązanie to łączy się ściśle z charakterem skargi kasacyjnej jako szczególnego środka zaskarżenia, uruchamianego nie w ramach instancyjnego toku sprawy, lecz jako środek prawny nadzwyczajny służący do rozpatrzenia wyłącznie kwestii prawnych (materialnych i procesowych) związanych z wydanym przez sąd drugiej instancji zaskarżonym orzeczeniem. W związku z tak ukształtowanym modelem zaskarżania

prawomocnych orzeczeń, skargę kasacyjną poddano szczególnym rygorom tak w zakresie podstaw na jakich może być oparta jak i przesłanek, których istnienie przesądza o jej przyjęciu do rozpoznania. Tak więc, Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.).

Skarżący, powołując się na wystąpienie istotnych zagadnień prawnych (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.), powinien był zagadnienia te przedstawić przez ich odpowiednie sformułowanie z przytoczeniem przepisów prawa, na tle których one powstały, a także wskazać argumenty prowadzące do rozbieżnych ocen prawnych oraz wskazać, że rozstrzygnięcie tego zagadnienia przez Sąd Najwyższy będzie miało istotne znaczenie nie tylko dla rozstrzygnięcia sprawy, lecz także dla rozwoju praktyki sądowej (por. m. in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 22 listopada 2007 r., I CSK 326/07, niepubl.). Skarżący nie sprostął temu wymaganiu. Przedstawione zagadnienia zostały sformułowane w sposób kazuistyczny, nawiązujący do okoliczności faktycznych sprawy co nie może być poczytane za przedstawienie zagadnienia prawnego w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.

Należy też przypomnieć, że Sąd Najwyższy związany jest dokonanymi ustaleniami faktycznymi (art. 398¹³ § 2 k.p.c.), a ich kwestionowanie nie może być podstawą skargi kasacyjnej (art. 398³ § 3 k.p.c.). O występowaniu w sprawie istotnych zagadnień prawnych nie można przeto wnioskować w odwołaniu do podstawy faktycznej rozstrzygnięcia, co w istotnej części uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania czyni skarżący, kwestionując ustalenia Sądu Okręgowego z których wynika, że „rodzice wnioskodawczyni pomagali w budowie domu”.

W świetle powyższego, przy uwzględnieniu, że w sprawie nie zachodzi nieważność postępowania, którą – zgodnie z art. 398¹³ § 1 k.p.c. - Sąd Najwyższy bierze pod uwagę z urzędu, należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej uczestnika do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 108 § 2 k.p.c. mając na względzie, że zaskarżone postanowienie, jako wstępne, nie kończy postępowania w sprawie.

aw

jw